

Драган Тодоровић

С У Н Ц Е

чика момчило тешић
ми поклања књигу

и док пише посвету
ја видим
уместо слова
на папиру зру
сунце и пшеница

К А В Е З

и кад говори
и кад не говори
стихове
милици здравковић
из очију излећу
светлости и птице

милици је све јасно
осим
чему толики кавези

Љ У Б И Ш А

још хиљаду година
љубиша мишић
може писати песме
и веровати
у вечност

за мене је вечан
од кад је написао
песму
шљивин цвет

Д А Љ И Н А

драган м тодоровић
ми говори чуда
док маринка симовића
и мене
води у задругу

газимо
београдски асвалт
пуни светлости
и наде

у задрузи
зврје телефони
трче новинари
и
радомир андрић
уређује културу

озарен
чврсто верујем

авај
у београду су нека
друга времена
а брат ра
одсутно зури
у даљину

Н О В И Н Е

док милијан деспотовић
уређује новине
у неко доба по поноћи
палим светиљку
и гледам у сат

написао сам ти
три страшне шлајфне
кажем

знам
вели он
и оглашава се
телефоном
с оне стране поноћи